

Prezidentas
Tomas S. Monsonas

Nurimk

Prieš keletą metų, sutvarkęs darbo reikalus savo biure, pajutau stiprų įkvėpimą aplankyti senyvą našlę, slaugomą senelių slaugos centre Solt Leik Sityje. Tuoju pat ten nuvažiauvau.

Kai įėjau į jos kambarį, jis buvo tuščias. Paklausiau tarnautoją, kur ji galėtų būti, ir buvau nukreiptas į poilsio zoną. Ten radau tą mielą našlę, besikalbančią su savo seserimi ir kita drauge. Kartu maloniai kalbėjomės.

Mums besikalbant, per kambario duris įėjo vyras, kuris norėjo nusipirkti gazuoto gėrimo iš prekybos automato. Jis pažvelgė į mane ir tarė: „O, jūs Tomas Monsonas.“

„Taip, – atsakiau. – O jūs panašus į Hemingvėjų.“

Jis prisipažino esąs Stefanus Hemingvėjus, sūnus Alfredo Judžyno Hemingvėjaus, kuris prieš daugelį metų, man būnant vyskupu, tarnavo mano patarėju ir kurį vadinau Džynu. Stefanus man pasakė, kad jo tėvas yra čia, šiame pastate, ir yra prie mirties. Pasirodo, Džynas vis minėjo mano vardą, ir jo šeima norėjo susisiekti su manimi, bet negalėjo sužinoti mano telefono numerio.

Aš tučiuojau atsiprašiau savo pašnekovių ir nuėjau su Stefanu į mano buvusio patarėjo kambarį, kur buvo susirinkę kiti jo vaikai (jo žmona buvo mirusi prieš daugelį metų). Šeimos nariai mano susitikimą su Stefanu poilsio zonoje palaikė mūsų Dangiškojo Tėvo atsakymu į didelį jų norą, kad aš aplankyčiau jų tėvą prieš jo mirtį ir taip atsakyčiau į jo sielos šauksmą. Aš maniau taip pat, nes jei į kambarį, kuriame aš kalbėjaisi, Stefanus nebūtų įjėjęs būtent

tuometu, būčiau nė nežinojęs, kad Džynas yra tame pastate.

Mes suteikėme jam palaiminimą. Vyravo ramybės dvasia. Mes maloniai pasikalbėjome, ir aš išėjau.

Kitą rytą man paskambino ir pasakė, kad Džynas Hemingvėjus mirė praėjus vos 20 minučių po to, kai mudu su jo sūnumi jį palaiminome.

Mintimis padėkojau Dangiškajam Tėvui už Jo vadovaujančią įtaką, kuri nurodė man aplankyti tą slaugos centrą ir nuvedė pas mano brangų draugą Alfredą Judžyną Hemingvėjų.

Man patinka, kad Džyno Hemingvėjaus mintys tą vakarą, kai apimti Dvasios nuolankiai meldėmės ir ištarėme kunigystės palaiminimą, aidu atkartojto giesmės „Viešpatie, vėtra pakilo“ žodžius:

*Visad, brangus Išpirkėjau,
Būk su manim drauge,
Kol palaimintą uostą pasieksiu,
Kur džiaugsis mana siela.*

Man ir dabar patinka ši giesmė ir liudiju apie jos siūlomą paguodą:

*Šėlstančios jūros baisi audra
Ar demonų pyktis, ar priešo ranka
Negali pakenkti laiveliui, nes
Jame Visagalis bus ir mus ves.
Visi Tau Dieve mielai paklus.
Ša, nurimk.¹*

Pro ašaras ir išbandymus, pro baimes ir sielvartus, pro širdgėlą ir vienatvę dėl mylimųjų mirties šviečia užtikrinimas, kad gyvenimas yra nesibaigiantis. Mūsų Viešpats ir Gelbėtojas yra gyvas liudijimas, kad tai tiesa.² Pakanka Jo žodžių, užrašytų Šventuosiuose Raštuose: „[Nurinkite] ir žinokite, kad aš esu Dievas.“ (Psalmyno 46:11.) Liudiju, kad tai tiesa.

IŠNAŠOS

1. „Master, the Tempest Is Raging“, *Hymns*, no. 105.
2. Žr. Richard L. Evans, „So Let Us Live to Live Forever“, *New Era*, July 1971, p. 18.

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Ši žinia gali paguosti tuos, kurių mylimą žmogų pasiglemžė mirtis, ar tuos, kurie grumiasi su išbandymu. Pagalvokite, ar be šios Prezidento Monsono žinios, priklausomai nuo jūsų mokomų žmonių poreikių, nevertėtų pasidalinti ir viena iš šių ištraukų: Jobo 19:25–26; 1 Korintiečiams 15:19–22; Mozijo 24:13–15; Doktrinos ir Sandorų 122:7–9. Jei jaučiate įkvėpimą, galite paliudyti apie ramybę, kurią Gelbėtojas jums suteikė išbandymuose.

JAUNIMAS

Prašau, išgydyk mano širdį

Kelsi Lediu

Per brolio mirties metines mažiau apie savo gyvenimą jam mirus. Prisiminiau ne tik patirtą baisų skausmą, bet ir Dievo man suteiktas palaimas.

Niekada nesupratau, kaip mylimo žmogaus mirtis gali atnešti palaimas. Negalėjau suprasti, kaip galėčiau

jausti džiaugsmą ir dėkingumą dėl to, kas mane taip giliai sužeidė. Tačiau vieną naktį mano požiūris visiškai pasikeitė.

Pabudau naktį su tokia širdgėla, kokios niekada nebuvau patyrusi. Tiesiog dusau nuo skausmo. Puoliau ant kelių ir verkdamas meldžiausi savo Dangiškajam Tėvui. Visą gyvenimą buvau mokoma apie Apmokėjimą ir stebuklingą Jėzaus Kristaus gydančią galią. Dabar buvo išbandomas mano tikėjimas. Ar aš tikrai tikiu? Prašiau savo Dangiškaį Tėvą: prašau, išgydyk mano širdį. Skausmas buvo per stiprus, kad viena galėčiau jį pakelti.

Tada visu mano kūnu nusirito ramybės, paguodos ir meilės jausmas. Jaučiausi tarsi Dievas būtų apglėbęs mane savo rankomis ir saugotų nuo baisaus skausmo, kurį iki tol jaučiau. Vis dar ilgėjausi savo brolio, bet galėjau j tai žiūrėti kitomis akimis. Tiek daug galėjau suprasti iš to patyrimo.

Žinau, kad galime patirti Viešpaties meilę ir ramybę. Mums tereikia tai priimti.

VAIKAI

Pasirinkime būti ramūs

Prezidentas Monsonas sako, jog, kai esame ramūs ir pagarbūs, galime jausti ramybę ir įgyti stipresnį liudijimą apie Dangiškaį Tėvą, o Šventoji Dvasia geriau gali mums nurodyti, kaip galime padėti kitiems.

Su tėvais užrašykite ar aptarkite vieną būdą, kaip galite būti ramūs. Tada skirkite laiko šią savaitę jį išbandyti. Po to savo dienoraštyje aprašykite patirtus jausmus ir mintis.

Tikėjimas, šeima, parama

Aktyvinimas

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padedančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje. Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.

Mūsų pranašas Prezidentas Tomas S. Monsonas ragino mus „ištiesti pagalbos ranką tiems, kuriems reikia mūsų pagalbos, ir užkelti juos ant aukštesnio ir geresnio kelio. <...> Tai Viešpaties darbas, ir kada esame Jo tarnystėje, <...> turime teisę į Jo pagalbą“.¹

Prieš daugelį metų sesuo LaVene Kol ir jos lankomojo mokymo porininkė aplankė mažiau aktyvią seserį. Jos pasibeldė į duris ir rado vonios chalata vilkinčią jauną mamą. Ji atrodė ligota, bet netrukus jos suprato, kad problema yra alkoholis. Lankančios mokytojos atsisėdo ir kalbėjo su besikamuojančia jauna mama.

Išėjusios jos kalbėjo: „Ji yra Dievo dukra. Mūsų pareiga jai padėti.“ Taigi jos ėmė lankyti ją dažnai. Kiekvieną kartą jos matė ir jautė pasikeitimą į gerą. Jos paprašė tą seserį lankyti Paramos bendrijoje. Nors nenoriai, bet galiausiai ji ėmė lankyti reguliariai. Po padaršinio ji, jos vyras ir

dukrelė ėmė lankyti bažnyčioje. Vyras jautė Šventąją Dvasią. Jis tarė: „Aš ketinu daryti tai, ką pataria vyskupas.“ Dabar jie yra aktyvūs Bažnyčios nariai ir užantspauduoti šventykloje.²

Iš Raštų

3 Nefio 18:32; Doktrinos ir Sadorų 84:106; 138:56

Iš mūsų istorijos

Padėti nuklydusiems sugrįžti prie Jėzaus Kristaus Evangelijos visada buvo pastarųjų dienų šventojo ir Paramos bendrijos narės pareiga. Prezidentas Brigamas Jangas (1801–1877) sakė: „Būkime gailestingi vieni kitiems ... ir regintieji tegul veda akluosius, kol šie patys pamatys kelią.“³

Eliza R. Snou, antroji visuotinė Paramos bendrijos prezidentė, su dėkingumu pripažino Ogdeno, Juta, JAV, seserų pastangas stiprinti viena kitą. Ji sakė: „Žinau, kad tarnaujate kur kas daugiau, nei užrašoma

knygose.“ Bet žinodama, kad tu seserų pastangos padėti atšalusioms širdims aprašomos danguje, tarė: „Prezidentas Džozefas Smitas sakė, kad ši bendrija buvo suorganizuota, kad gelbėtų sielas. <...> Yra vedama ir knyga apie jūsų tikėjimą, gerumą, gerus darbus ir žodžius. <...> Niekas nelieka nepastebėta.“⁴

IŠNAŠOS

1. Tomas S. Monson, „The Sacred Call of Service“, *Liahona*, May 2005, p. 55, 56.
2. LaVenes Kol dukros laiškas Paramos bendrijos visuotinei prezidentūrai.
3. Brigham Young, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 107.
4. Eliza R. Snow, in *Daughters in My Kingdom*, p. 83.

Ką aš galiu padaryti?

1. Ar drąsiai prašau mažiau aktyvią seserį kartu su manimi apsilankyti Paramos Bendrijos susirinkime?
2. Ar mano globojamos seserys nesivaržo klausti manęs apie Evangeliją?